

- Με την Γκαμπριέλα Τελεκφάλβη και την Αθηνά Κρητικού
- With Gabriela Telekfalvi and Athena Kritikou
- **Απομαγνητοφώνηση: Σελίδα 1 με 4 / Transcript: Page 4 till the end**

Απομαγνητοφώνηση

Ανδρική Φωνή: Είναι τα podcast του hoponinclusion.com

Αθηνά Κρητικού: Γεια σας, είμαι η Αθηνά Κρητικού, ιδρύτρια και Πρόεδρος του Σ.Κ.Ε.Π. Σήμερα φιλοξενώ την φίλη και συνεργάτιδα Γκαμπριέλα Τελεκφάλβη, ιδρύτρια της Α.Μ.Κ.Ε. “Κίνητρο”.

Ανδρική Φωνή: Αναπηρία; Δες το αλλιώς. Γιατί ένα ανοιχτό μυαλό, χωράει τον κόσμο όλο.

Αθηνά Κρητικού: Γκαμπριέλα μου καλημέρα. Σε ευχαριστώ πάρα πολύ που είσαι κοντά μας σήμερα. Είσαι μια νέα και εξαιρετικά δυναμική γυναίκα, η οποία αποφάσισε να μπει από πολύ νωρίς στον δύσκολο και απαιτητικό χώρο της διαφορετικότητας, της αναπηρίας, της συμπερίληψης. Δεν είναι ένας χώρος τον οποίο προσεγγίζουμε συμπτωματικά, κατά τύχη ή κατά λάθος. Είναι στάση ζωής. Εξήγησέ μας το δικό σου “γιατί”.

Γκαμπριέλα Τελεκφάλβη: Αρχικά να πω ότι χαίρομαι πάρα πολύ που βρίσκομαι εδώ. Κάθε συνεργασία με τον Σ.Κ.Ε.Π. είναι έτσι, πολύ μεγάλη χαρά και τιμή, και ευχαριστώ κι εσένα προσωπικά φυσικά Αθηνά για την πρόσκληση. Το δικό μου “γιατί” ξεκίνησε το 2014 όταν ήμουν εθελόντρια σε αρκετούς οργανισμούς και σε δράσεις που σχετίζονταν με το περιβάλλον, με τα ανθρώπινα δικαιώματα, με τα παιδιά. Αυτό που με κέρδισε όμως ήταν αυτό το κομμάτι της διαφορετικότητας.

Έβλεπα κάπως τα πράγματα διαφορετικά σχετικά με την αναπηρία και ειδικά τα άτομα με αναπηρία. Δεν ήθελα να αντιμετωπίζονται με λύπη ή να πηγαίνουμε να ακούμε την ιστορία ενός ατόμου με αναπηρία και μετά να γυρίσουμε σπίτι και να λέμε, ευτυχώς εγώ δεν έχω κάποια αναπηρία, οπότε ας

συνεχίσω να παρκάρω πάνω στις ράμπες, ας συνεχίσω να μη μιλάω πολιτικά ορθά για αυτό το θέμα, ή να μην το προσεγγίζω, ή να το θεωρώ στερεότυπο. Κι εδώ να πω ότι ακόμα και από το σχολείο δεν θυμάμαι ποτέ να έχουμε προσεγγίσει εκπαιδευτικά αυτό το θέμα ή να έχουν έρθει στο σχολείο να μας έχουν μιλήσει για την αναπηρία. Να έχει προκύψει έστω κάπως, οπότε ήταν πολύ καινούργιο, για μένα, θέμα που προσέγγισα μέσα από διάφορες δράσεις και όταν κλήθηκα να διοργανώσω ένα τριήμερο συνέδριο με αφορμή την Παγκόσμια Ημέρα Ατόμων με Αναπηρία, θέλησα να το προσεγγίσουμε με μια πιο βιωματική προσέγγιση, χωρίς βέβαια να έχω σαν στόχο να βάλω άτομα που μπορεί να μην έχουν κάποια αναπηρία, στη θέση των ατόμων με αναπηρία, γιατί αυτό δεν γίνεται πρακτικά. Και δεν ήθελα να το δουν και έτσι, αλλά πιο πολύ να δείξω ότι όλοι έχουμε ικανότητες, απλώς ίσως έχουμε ένα διαφορετικό τρόπο προσέγγισης και διαφορετικό τρόπο λειτουργίας, και εν τέλει, αυτή η διαφορετικότητα να μας κάνει και μοναδικούς ανθρώπους. Οπότε...

- Σε καταλαβαίνω πάρα πολύ, γιατί κι εγώ τελικά κάνω συχνά μια ερώτηση στον εαυτό μου: όλοι δεν έχουμε μια μορφή αναπηρίας; Δηλαδή, τελικά τι είναι η αναπηρία, πέρα από το κοινωνικό μοντέλο, πέρα από μια βλάβη; Αλλά αναρωτιέμαι ένα παιδί, ας πούμε, ένας νέος που δίνει πανελλήνιες και παγώνει στις εξετάσεις, ξέρει πάρα πολύ καλά να απαντήσει, αλλά παγώνει και αυτό είναι ένα εμπόδιο. Όλοι αντιμετωπίζουμε εμπόδια στη ζωή μας. Απλά είναι πάρα πολύ σπάνιο να βρεις έναν νέο άνθρωπο, ο οποίος κατανοεί, ο οποίος μάλλον έχει ενσυναίσθηση. Είναι μια λέξη που χρησιμοποιούμε πάρα πολύ, αλλά δεν ξέρουμε, όλοι δεν ξέρουν τι πάει να πει ακριβώς η λέξη ενσυναίσθηση. Και θα ήθελα να μου απαντήσεις σε μια ερώτηση που κάνω σε όλους τους προσκεκλημένους, γιατί είναι tricky ερώτηση, τι είναι για σένα προσβασιμότητα; Γιατί για πολύ κόσμο, η λέξη προσβασιμότητα τι είναι; Είναι οι ράμπες, είναι ένας τρόπος για να μπορείς να μπεις σε ένα κτίριο, τι είναι η προσβασιμότητα για σένα;

- Πολύ ωραία ερώτηση, προσβασιμότητα για μένα σίγουρα δεν είναι μόνο οι ράμπες, σίγουρα δεν είναι η νοηματική, οι υποτίτλοι, είναι η παιδεία που χρειάζεται να έχουμε όλοι. Γιατί μη προσβάσιμη χώρα είναι και για κάποιον που απλά ταξιδεύει και δεν μιλάει τη γλώσσα και θέλει να αλληλεπιδράσει. Μπορεί να έχει χαθεί και θέλει να ρωτήσει πώς θα βρει το δρόμο του. Μη προσβάσιμος μπορεί να είναι και ένας άνθρωπος, ο οποίος να μην είναι δεκτικός σε κάτι διαφορετικό που θα ακούσει. Οπότε θεωρώ ότι σχετίζεται πάρα πολύ στενά με την παιδεία που έχουμε γενικά γύρω από το στιδήποτε μπορεί να είναι διαφορετικό και δεν έχουμε τη δεξιότητα να γίνουμε πιο ευέλικτοι, να προσαρμοστούμε πιο πολύ σε έναν, έτσι, διαφορετικό τρόπο επικοινωνίας και προσέγγισης. Κάπως έτσι βλέπω την προσβασιμότητα.

- Έχεις απόλυτο δίκιο. Και θα ήθελα τώρα να μιλήσουμε για τον Λαβύρινθο των Αισθήσεων, γιατί τελικά έτσι γνωριστήκαμε.

- Σωστά.

- Πάνε αρκετά χρόνια πίσω. Ήσουν ακόμα πιο νέα, πάντα πολύ αποτελεσματική. Μίλησε μας λίγο για τον Λαβύρινθο των Αισθήσεων, μια μεγάλη εμπειρία, έτσι, ένα βίωμα καταπληκτικό.

- Ο Λαβύρινθος των Αισθήσεων ξεκίνησε το 2014, σαν αποτέλεσμα αυτού του τριήμερου συνεδρίου που έπρεπε να διοργανώσω, όπου όπως είπα ήθελα να δημιουργήσω κάτι το οποίο θα είναι πιο βιωματικό. Είναι μία σειρά από δραστηριότητες που είναι σαν ένα Escape Room. Βάζουμε προκλήσεις στους συμμετέχοντες, τις οποίες καλούνται να αντιμετωπίσουν, όχι να μπουν στη θέση κάποιου, όμως, ατόμου που δεν έχει αυτή την αίσθηση, αλλά να δοκιμάσει και να αποδοκιμάσει τις δικές του

αισθήσεις. Προσπαθούμε έτσι να αναπτύξουμε και δεξιότητες κριτικής σκέψης και διαφορετικής ενδεχομένως επικοινωνίας. Ενεργοποιούμε όλες τις αισθήσεις προκειμένου να δημιουργήσουμε αυτό το κλίμα, ή μάλλον το ασφαλές περιβάλλον που μας αρέσει εμάς να λέμε. Έτσι ώστε να γίνουν πιο δεκτικοί οι άνθρωποι σε οποιαδήποτε διαφορετικότητα, είτε σχετίζεται με την επικοινωνία είτε με την αντίληψη, με κάποιο κινητικό πρόβλημα ή αισθητηριακό, και μέσα από αυτές τις δραστηριότητες βλέπουμε ότι εν τέλει πετυχαίνεται ο σκοπός. Δηλαδή μέσα από αυτόν τον λαβύρινθο, όσοι συμμετέχουν βγαίνουν με μια διαφορετική προσέγγιση, με μια διαφορετική οπτική. Και για μας αυτό είναι μια τεράστια νίκη, γιατί δεν θέλουμε να βγαίνουν από το εργαστήριο, από τον λαβύρινθο, και να λένε “Ευτυχώς εγώ δεν έχω κάποια αναπηρία” ή “Ευχαριστούμε που μας δείξατε πώς είναι να είσαι ένα άτομο με αναπηρία”. Αυτό αν μας το πει κάποιος σημαίνει ότι έχουμε αποτύχει τον σκοπό μας. Αλλά αν μας πει κάποιος ότι του δείξαμε μια διαφορετική οπτική, για μας είναι μια πολύ μεγάλη νίκη αυτό.

- Άρα στην ουσία του βγαίνουν απ’ το comfort zone το δικό τους, για να μπουν σε ένα άλλο comfort zone, ή για να προσπαθήσουν να αποκτήσουν, να διεκδικήσουν ένα άλλο comfort zone.

- Ναι, πολύ σωστά!

- Στιγμές δύσκολες; Στιγμές ευχάριστες με τον Λαβύρινθο; Δηλαδή, μετά από 8 χρόνια τελικά, τι σου έχει μείνει;

- Πολλές δύσκολες στιγμές, αλλά και πολλές ευχάριστες στιγμές. Τον Λαβύρινθο των Αισθήσεων το κάνουν οι εθελοντές ουσιαστικά που απαρτίζουν αυτό το εργαστήριο, γιατί όπως ανέφερα έχει διαφορετικές και παράλληλες προκλήσεις που συμβαίνουν την ίδια στιγμή. Άρα αντίστοιχα χρειαζόμαστε πολλούς εθελοντές, οι οποίοι θα δώσουν, έτσι, μια διαφορετική οπτική και εκείνοι από τη δική τους εμπειρία σε αυτό το κομμάτι που θέλουμε να προσεγγίσουμε. Εθελοντές με και χωρίς αναπηρία, εθελοντές που είτε το έχουν σπουδάσει αυτό, είτε έχουν κάποιο βίωμα σχετικά με το θέμα της αναπηρίας. Αλλά όλα αυτά τα χρόνια έχουμε εκπαιδεύσει πάνω από 2000 εθελοντές που έχουν να υπάρξει ουσιαστικά συντελεστές αυτών των εργαστηρίων. Πάνω από πλέον 25.500 περίπου άτομα που έχουμε εκπαιδεύσει και στην Ελλάδα, αλλά και σε άλλες 18 χώρες που έχουμε ταξιδέψει όλα αυτά τα χρόνια. Πάρα πολλές συνεργασίες και με άλλους φορείς και κρατάμε αυτό το WOW Moment που λέμε εμείς. Δηλαδή, όταν εν τέλει περάσουν μέσα από όλες αυτές τις δοκιμασίες οι συμμετέχοντες και καταλήγουν να μας πουν αυτό το “Wow! Δεν το είχα συνειδητοποιήσει αυτό!”. Δηλαδή τους βάζουμε να αναγνωρίσουν ήχους που ακούμε καθημερινά και ο ήχος που κάνει ο διακόπτης, που είναι ένας ήχος που θεωρώ ότι τον ακούμε όλοι πολύ συχνά, τουλάχιστον αν είμαστε ακούοντες, παρόλα αυτά, το 98% των ατόμων που έχουμε βάλει αυτό τον ήχο δεν τον αναγνωρίζει. Και αυτό γιατί είναι ένας ήχος που γίνεται εντελώς μηχανικά. Τον έχουμε συνδέσει πιο πολύ με μια κίνηση και όχι απαραίτητα με τον ήχο. Δεν θα καθίσουμε να ακούσουμε πώς κάνει ο ήχος του διακόπτη, οπότε εκεί όταν το συνειδητοποιούν αυτό και συνειδητοποιούν και άλλα, έτσι, μικρά πράγματα που γίνονται καθ’ όλη τη διάρκεια του εργαστηρίου, τότε είναι που συμβαίνει αυτό το Wow Moment.

- Τέλος πάντων, νομίζω ότι έχουμε πάρα πολλά ακόμα να πούμε Γκαμπριέλα μου. Θα ήθελα να κάνουμε και ένα επόμενο podcast. Σε ευχαριστώ πάρα πολύ που ήσουνα μαζί μας σήμερα.

- Εγώ σε ευχαριστώ πάρα πάρα πολύ για την πρόσκληση.

- Και θα είμαστε πάντα σε επαφή.

Ανδρική Φωνή: Ενσυναίσθηση. Πώς αλλιώς θα πεις “bye bye” στα στερεότυπα

Για να μη χάσετε κανένα επεισόδιο από τα podcast του Hop On Inclusion, ακολουθήστε μας στο Spotify, Google Podcast, Apple Podcast, Podbean, και φυσικά στο hoponinclusion.com.

Transcript

Male Voice: These are hoponinclusion.com's podcasts

Athena Kritikou: Hello, my name is Athena Kritikou, Founder and President of SKEP. Today I am hosting my friend and colleague Gabriela Telekfalvi, founder of KINITRO NGO (Kinitro means Motivation).

Male Voice: Disability? Look at it in another way. Because an open mind holds the whole world.

Athena Kritikou: Good morning Gabriela. Thank you very much for being with us today. You are a young and extremely dynamic woman, who decided to enter the very difficult and demanding field of diversity, disability and inclusion from a very early age. It is not a field that we approach coincidentally, by chance, or by mistake. It's an attitude of life. Explain your "Whys" to us.

Gabriela Telekfalvi: First, let me say that I am very happy to be here. Every collaboration with SKEP is such a great pleasure and honor, and I want to thank you personally, Athena, for the invitation. My "Whys" started in 2014 when I was a volunteer in several organizations and actions related to this field, human rights and children. What won me over, though, was the area of diversity. I saw things quite differently as far as disability was concerned, especially people with disability. I didn't want them to be treated with pity, nor hear the story of a person with disability and then come home and think “I am so lucky I am not disabled”, and then keep parking on ramps, not being politically correct, nor even trying to comprehend this topic, or even worse, seeing disability as a stereotype. And here I must emphasize that at no time do I remember discussing disability from an educational perspective in school, nor someone coming to talk to us students about disability. But when this important issue finally emerged, it was something very new for me, and I tried to approach disability through various actions and initiatives. When I was invited to organize a three-day conference on the occasion of the International Day of Persons with Disabilities, I wanted to use a more experiential method, without trying to put people without disabilities in the place of a disabled person, because that is not practically possible. I also didn't want to put emphasis on a specific impairment, but rather demonstrate that we all have abilities. We just have a different approach and a different way of working on them, and finally, diversity is what makes us special, unique people.

- Of course, I understand what you're saying because I often ask myself, don't we all have some form of disability? After all, what is disability, beyond the social model, beyond an impairment? For example, let's take a young person who is sitting for the Panhellenic examinations and freezes, even though he/she knows the answers, but he/she just freezes. This too is an obstacle... we all face numerous obstacles in our lives. It's just very rare to find a young person who understands, who has empathy towards diversity. Empathy is a word we use a lot, but we don't know exactly what this term means. I would like you, Gabriella, to answer a question I ask all my guests, because it's a tricky question: what is accessibility to you? Because for many people accessibility just means ramps, or a way to enter a building. So, what does accessibility mean to you?

- Excellent question. Accessibility to me is definitely not just ramps, it's definitely not just sign language, subtitles, it's the education that we all need to have. Because a country is inaccessible even for someone who is just traveling and does not speak the language and wants to interact. He may be lost and wants to ask how to find his way. A person can also be regarded as inaccessible, if he is not receptive when he hears a different view or opinion. So, I think it's very closely related to the education we have received in general, where things around us can be different from what we know and unfortunately, we often don't have the skills to become more flexible, more adaptive to a different way of communication and approach. That's how I comprehend accessibility.

- You are absolutely right. And now I'd like to talk about "Labyrinth of Senses", because that's how we met, after all.

- Absolutely.

- We go back several years. You were younger, but always very efficient. Tell us a little about "Labyrinth of Senses", it was a great experience, an amazing experience.

- "Labyrinth of Senses" started in 2014, as a result of this three-day conference I had had to organize, where, as I said previously, I wanted to create something that would be more experiential. It has a series of activities, similar to an Escape Room. We set challenges for the participants, which they have to face, but not put themselves in the shoes of someone who does not have that particular sense, rather to test and disprove their own senses. We are thus trying to develop critical thinking skills and possibly different communication skills. We activate all the senses in order to create this climate, or a safe environment, as we like to say. In this way people become more receptive to any form of diversity, whether it is related to communication, perception, or to a motor or sensory problem. Through these activities we see that the goal is finally achieved. That is, through this labyrinth, those who participate come out with a different approach, with a different perspective. And for us this is a huge success, because we don't want them to come out of the workshop, out of the maze, and say, "Thank God, I don't have a disability," or "Thank you for showing us what it's like to be a person with disability." If someone says this, it means that we have failed in our purpose. But if someone tells us we showed them a different perspective, for us, this is a huge victory.

- So, in essence, they leave their comfort zone to enter another comfort zone, or to try to acquire, claim another comfort zone.

- Exactly!

- Difficult times? Happy times with Labyrinth? I mean, after 8 years, what are your feelings?

- Many difficult moments, but also many happy moments. "Labyrinth of Senses" is actually made up by volunteers who are the heart of this workshop, because as I mentioned before, it has many diverse and parallel challenges at the same time. Therefore, we need many volunteers who will offer another perspective, related to their own experience and this is what we're looking for... volunteers with and without disabilities, volunteers who have either studied this issue, or have some experience regarding disability. Over the years we have trained more than 2000 volunteers who have become effective contributors to these workshops. Additionally, we have trained more than 25,500 people in Greece, as well as in 18 other countries where we have traveled to over the years. So, as you can see there have been many collaborations with other agencies, and we keep those WOW Moments, as we say. What I

mean is when the participants finally finish all these tests and trials, they tell us “Wow! I didn't realize that!”. For example, we make them recognize sounds that we hear every day, like the sound a switch makes when we turn it on, a sound that we all hear very often, yet 98% of the participants fail to recognize it. This is because it's the motion of switching it on and off that we associate with the device, rather than its sound. We don't sit around concentrating on how a switch sounds like. So, when the participants realize this, and other little similar things that we do in our workshop, that's when they have their “Wow” moment.

- Amazing! I think we have a great deal more to talk about, dear Gabriella. I would like to do another podcast very soon. Thank you very much for being with us today.

- Thank you very much for the invitation.

- And we are always in touch, as you know!

Male Voice: Empathy. How else can you say "bye bye" to stereotypes?

To never miss an episode of the Hop On Inclusion podcasts, follow us on Spotify, Google Podcasts, Apple Podcasts, Podbean, and of course hoponinclusion.com.